

LBRIS

We know
books

Elliot Ackerman

Amiral James Stavridis

2034

UN ROMAN DESPRE URMĂTORUL
RĂZBOI MONDIAL

Traducere din limba engleză:

BRÎNDUȘA COTEA

CUPRINS

1. Incidentul <i>Wén Rui</i>	9
2. Blackout	52
3. Elefantul orb	99
4. Linii Roșii	147
5. În ghearele morții	189
6. Tandava	240
Epilog: Orizontul	304
Mulțumiri	327

1

Incidentul *Wén Rui***12 martie 2034 14:47 (GMT+8)****Marea Chinei de Sud**

Faptul că vasta întindere a oceanului putea, într-o singură clipă, să devină perfect calmă până dincolo de linia orizontului, netedă precum o bucată de pânză de in întinsă peste o masă, reușea încă să o surprindă, chiar și după douăzeci și patru de ani. Dacă ai fi lăsat să cadă de la înălțime un singur ac, își imaginează ea, acesta ar fi străpuns tot acel abis de apă până la fund, unde, nederanjat de vreun curent, s-ar fi odihnit sprijinindu-se pe vârful său ascuțit. De câte ori de-a lungul carierei nu se regăsise aici, pe puntea unui vas, observând acest miracol al încremenirii apelor? De o mie de ori? De două mii? Cu puțin timp în urmă, într-o noapte de nesomn, își consultase jurnalele de bord și adunase toate zilele petrecute în larg, departe de țărm. Totalul obținut însuma aproape nouă ani. Memoria începu să-i călătorească de la un

capăt la altul al acestor ani lungi, de la orele de veghe petrecute ca sublocotenent pe puntea din lemn a unui dragor de mine cu motoare diesel pufăind din greu, la acel hiat de la mijlocul carierei sale în forțele speciale, petrecut în cele mai tulburi ape ale lumii, și până în ziua de astăzi, la aceste trei elegante distrugătoare din clasa Arleigh Burke aflate sub comanda sa, tăind un siaj sud-sud-vest la o viteză de optsprezece noduri, sub un soare neîndurător și indiferent.

Mica sa flotilă se afla în larg, la douăsprezece mii marine de reciful Mischief din Insulele Spratly, o zonă îndelung disputată, efectuând ceea ce fusese numit, eufemistic, „o misiune de patrulare pentru asigurarea navigației libere“. Ea, una, detesta această denumire. Așa cum se întâmplă frecvent în armată, scopul acesteia nu era decât acela de a da o aparență înșelătoare misiunii lor, care nu era nici mai mult, nici mai puțin decât o provocare. Apele în care se aflau erau indiscutabil ape internaționale, sau cel puțin așa erau considerate în conformitate cu regulile stabilite de Convenția ONU privind Dreptul Mării, însă Republica Populară Chineză le revendica drept apele sale teritoriale. Din punct de vedere legal, această traversare a mult-disputatului arhipelag Spratly, pe care o efectua cu flotila ei, echivala cu lăsarea unor enorme „urme de cauciucuri pe peluza din fața casei vecinului“ după ce acesta și-a mutat puțin gardul pe proprietatea ta. Exact asta făceau chinezii de câteva decenii încoace, își mutau gardul un pic mai mult, apoi și mai mult, din ce în ce mai mult, până când aveau să revendice întregul Pacific de Sud.

Așa se face că sosise momentul să le lase niște „urme de cauciucuri pe peluză“.

„Poate că așa ar fi trebuit s-o numim“, își spuse ea, și un zâmbet ușor ironic îi tulbură expresia atent studiată de pe chip. „Ce-ar fi să-i spunem «lăsarea unor urme de cauciucuri pe peluză» în loc de «misiune de patrulare pentru asigurarea navigației libere». Poate că atunci echipajul meu ar înțelege ce naiba căutăm noi aici.“

Aruncă o privire în spate, către pupa navei amiral, *John Paul Jones*. În siajul acesteia înaintau și celelalte două distrugătoare aflate sub comanda sa, *Carl Levin* și *Chung-Hoon*, dispuse în linie de luptă, departe, spre orizont. Ea era comandorul, persoana responsabilă atât de aceste trei nave de luptă, cât și de alte patru aflate încă în portul lor de origine din San Diego. Se afla la apogeul carierei și, privind în depărtare către navele sale, încercând să le repereze în siajul navei amiral, nu se putea abține să nu se vadă acolo, la fel de clar ca și când ar fi stat în picioare pe cea suprafață perfect netedă și calmă a oceanului, ivindu-se și pierzându-se în licăririle apei. Se vedea pe ea cea de odinioară: tână sublocotenent Sarah Hunt, dar și pe ea cea de acum: căpitanul Sarah Hunt, ceva mai în vârstă și mai înțeleaptă, comandor al Escadrilei de distrugătoare 21 – *Solomons Onward*¹ era deviza lor încă din cel de-Al Doilea Război Mondial, iar „Leii Fioarăși”, numele pe care și-l aleseseră. Pe punțile celor șapte nave ale sale era poreclită, cu afecțiune, „Regina Leoaică”.

Rămase acolo un moment, fixând gânditoare cu privirea siajul vasului, văzând oglindite în apă, într-o succesiune rapidă, din ce în ce mai neclar, aceste imagini ale sale din trecut. Primise decizia comisiei medicale cu o zi în urmă, chiar înainte de a apuca să dezlege toate parâmele și să părăsească baza navală Yokosuka. Avea plicul îndesat în buzunar. Gândul la acel document o făcu să resimtă o durere în piciorul stâng, exact în locul în care osul nu se sudase corect, durerea fiind urmată de furnicături fulgerătoare, dar previzibile, pornite de la baza coloanei vertebrale. Până la urmă, vechea rană îi venise de hac. Echipa de medici dăduse verdictul. Aceasta avea să fie ultima călătorie pentru „Regina Leoaică”. Lui Hunt nu îi venea să creadă.

Lumina se schimbă brusc, aproape imperceptibil. Hunt observă o umbră prelungă parcurgând de-a curmezișul suprafața

¹ „Înainte spre Solomon” – deviza Marinei SUA în bătălia navală din largul Insulelor Solomon, desfășurată între 24 și 25 august 1942 (n.tr.)

netedă a apei, încrețită de un fior de vânt. Își ridică privirea către cerul pătat de un singur nor subțire. Curând, acesta dispăru purtat de vânt, destrămându-se într-o ceață fină, neizbutind să-și croiască drum dincolo de implacabilul soare de sfârșit de iarnă. Apa redeveni perfect calmă.

Șirul gândurilor îi fu întrerupt de troyotul surd de pași care urcau cu rapiditate și ușurință scara aflată în spatele său. Hunt se uită la ceas. Căpitanul navei, comandantul Jane Morris, era, ca de obicei, în întârziere.

12 martie 2034 10:51 (GMT+4:30)

Strâmtoarea Ormuz

Maiorul Chris „Wedge“ Mitchell nu mai simțise aproape niciodată *lucrul acela...*

Tatăl său *il* simțise mai mult decât el, atunci când camera cu termoviziune de la bordul avionului său de vânătoare F/A-18 Hornet se defectase, iar el reușise să lanseze cu precizie două bombe aeriene ghidate GBU-38 „periculos de aproape“ de un pluton de soldați, în Ramadi, având la dispoziție doar un GPS portabil și o hartă...

„Pop“, bunicul său, *il* simțise mai mult decât ei doi laolaltă când, pe durata a cinci zile epuizante din timpul Ofensivei Tet¹, lansase bombe și napalm la fiecare trecere razantă pe deasupra copacilor, ajutându-se doar de un dispozitiv optic de țintire, și când coborâse atât de aproape de sol încât flăcările perpeliseră fuzelajul avionului său A-4 Skyhawk...

„Pop-Pop“, străbunicul său, fusese cel care *il* simțise cel mai mult dintre toți, patrulând deasupra Pacificului de Sud în căutarea avioanelor de vânătoare japoneze Mitsubishi A6M Zero, în

¹ Ultima ofensivă a armatei vietnameze împotriva trupelor americane, înaintea încheierii războiului din Vietnam (n.tr.)

LIBRIS | We know books

cadrul VMF-214, renumita escadrilă *Black Sheep* (Oaia Neagră) condus de asul-așilor marinei americane, marele consumator de băuturi spirtoase, dar și mai-marele luptător, maiorul Gregory „Tăticul“ Boyington...

Acest *ceva* nedefinit care marcase viața și cariera a patru generații ale familiei Mitchell era senzația resimțită atunci când „pilotezi legat la ochi“, ghidându-te doar după instinct.

Pe vremea când zburam împreună cu „Tăticul“ și patrulam, nu exista toată această tehnologie de vârf disponibilă acum. Nu aveam computer care să calculeze direcția optimă de tragere sau să regleze tirul. Nici pilot automat. Doar propria îndemânare, comenzile avionului și norocul fiecăruia. Desenam cătarea cu creionul de ceară pe geamul cabinei avionului și duși eram. Iar atunci când zburai cu „Tăticul“, învățai foarte repede să cercetezi orizontul. Observai toate amănuntele, însă trebuia să fii atent și la „Tăticul“. Când își arunca țigara afară din carlingă și închidea capacul de sticlă, știai că era pus pe treabă și că urma să te iei la harță cu o escadrilă de Zerouri japoneze.

Ultima oară când Wedge îl auzise pe străbunicul său ținând acest scurt discurs, avea doar șase ani. Vocea fostului pilot cu privirea tăioasă abia dacă tremurase, cu toate că avea atunci peste nouăzeci de ani. Chiar și acum, în timp ce soarele strălucitor se reflecta în cupola de sticlă a carlingii, cuvintele bătrânului îi răsunau în urechi la fel de clar, ca și cum străbunicul său ar fi fost acolo, lângă el, pe scaunul din spate. Doar că avionul F-35E Lightning cu care zbura nu avea decât un singur loc.

Acesta era doar unul dintre numeroasele defecte pe care Wedge le găsisese avionului său de vânătoare, pe care îl pilota atât de aproape de spațiul aerian iranian, încât aripa de la tribord

„dansa“ de-a lungul graniței. Nu că ar fi fost o manevră dificilă. A zbură cu asemenea precizie nu necesita cine știe ce pricepere. Planul de zbor fusese introdus în computerul de navigație de la bord. Wedge nu avea nimic de făcut. Avionul se pilota singur. Nu trebuia decât să arunce, din când în când, o privire la indicatoare, să admire priveliștea prin cupola de sticlă și să asculte cum fantoma străbunicului său îl tachina, comod așezată pe inexistentul scaun din spate.

O baterie auxiliară al cărei zumzet părea neobișnuit de puternic, acoperind chiar și zgomotul motorului turboreactor cu dublu-flux al avionului F-35, fusese inserată în spatele tetierei. Bateria, de mărimea unei cutii de pantofi, alimenta ultima versiune a ansamblului de tehnologii stealth cu care era dotat avionul de vânătoare. Lui Wedge nu i se oferiseră prea multe informații cu privire la această modificare, știa doar că era un soi de perturbator de câmp electromagnetic. Înainte de a primi instrucțiunile legate de misiunea sa, Wedge surprinsese doi furnizori civili ai companiei Lockheed în timp ce umblau la avionul său și, drept urmare, îl alertase pe ofițerul responsabil cu protocolul de zbor și cu respectarea regulamentelor – la rândul său, nici acesta nu găsise vreo însemnare în registru care să explice prezența unor civili la bordul navei *George H.W. Bush*. În consecință, fusese contactat căpitanul vasului, care elucidase în cele din urmă misterul. Din pricina caracterului confidențial al tehnologiei instalate, însăși prezența celor doi civili fusese considerată strict secretă. Până la urmă, deși modul în care Wedge ajunsese să afle detalii despre misiunea lui se dovedise a fi unul destul de încâlcit, în afară de acest obstacol inițial, restul planului de zbor decursesese cât se poate de normal.

Poate chiar prea normal... Tocmai asta era problema. Wedge era din cale-afară de plictisit. Privi în jos către Strâmtoarea Ormuz, o fâșie turcoaz, militarizată, care separa Peninsula Arabică de Persia. Se uită la ceas, un cronometru Breitling cu busolă

și altimetru purtat de tatăl său cu douăzeci și cinci de ani în urmă, în timpul unor raiduri aeriene deasupra regiunii Marjah. Avea mai multă încredere în ceasul acesta decât în computerul de bord. Acum, ambele îi indicau că dacă și-ar ajusta traiectoria cu doar 6° spre est, peste patruzeci și trei de secunde ar pătrunde în spațiul aerian iranian. Moment în care – dacă, bineînțeles, cutiuța zumzăitoare din spatele tetierei își făcea treaba – ar fi dispărut complet.

Ce număr de magie ar fi fost!

Faptul că îi fusese încredințată o misiune care implica o tehnologie atât de avansată i se păruse aproape o glumă. Tovarășii lui din escadrilă îi spuneau adesea, luându-l peste picior, că ar fi trebuit să se nască într-o altă epocă. Așa își căpătase și porecla, Wedge¹: prima și cea mai rudimentară unealtă inventată de om.

Sosi și momentul virajului la 6°.

Dezactivă pilotul automat. Știa că trecerea pe pilotaj manual îl va costa scump, însă avea să lămurească asta odată întors pe *Bush*.

Voia să simtă acel *ceva*...

Fie și pentru o singură secundă. Măcar o dată în viață.

Merita, chiar dacă superiorii aveau să-i tăbăcească fundul. Și așa, cu zumzăitul acela insuportabil în ceafă, pătrunse în spațiul aerian iranian.

12 martie 2034 14:58 (GMT+8)

Marea Chinei de Sud

– M-ați chemat, doamnă comandor?

Jane Morris, căpitanul distrugătorului *John Paul Jones*, părea obosită, chiar prea obosită ca să-și mai ceară scuze pentru întârzierea de aproape cincisprezece minute la întâlnirea

¹ Dispozitiv de luptă în triunghi cu vârful înainte, dar și ic (pană de despicat lemne) (n.tr.)

cu Hunt, care, la rândul ei, înțelegea presiunea ce apăsa pe umerii lui Morris. O înțelegea pentru că ea însăși o simțise în nenumărate ocazii. Era efortul de a conduce o navă. Era responsabilitatea absolută pentru cei aproape patru sute de marinari. Și mai era și privarea de somn, întrucât doamna căpitan era convocată foarte des pe puntea de comandă atunci când nava era obligată să efectueze manevre complicate printre vasele de pescuit – aparent atât de multe încât nu puteau fi numărate – din Marea Chinei de Sud. S-ar fi putut crede că Hunt simțea o presiune de trei ori mai mare, având în vedere uriașa autoritate cu care fusese investită, însă amândouă știau că o flotilă se comandă prin delegare, în timp ce o navă se comandă pur și simplu. *La urma urmei, tu ești singurul responsabil pentru tot ceea ce face, sau nu reușește să facă, nava ta.* O lecție elementară, pe care amândouă o învățaseră încă de când erau cadeti la Annapolis.

Hunt scoase două trabucuri din buzunarul adânc al combinezonului.

– Ce mai sunt și astea? întrebă Morris.

– E felul meu de a-mi cere scuze, răspunse Hunt. Sunt cubaneze. Odinioară, tatăl meu le cumpăra de la marinarii din Guantanamo. Acum că sunt legale, nu mai e aceeași distracție, însă chiar și așa... nu sunt de lepădat.

Morris era o creștină devotată, o practicantă discretă a cultului evanghelic, motiv pentru care Hunt nu știa dacă aceasta îi va accepta propunerea, așa încât fu încântată în momentul în care Morris luă trabucul și se apropie de ea pe punte ca să-l aprindă.

– Să vă cereți scuze? întrebă Morris. Pentru ce?

Aceasta își apropie vârful trabucului de flacăra brichetei Zippo a lui Hunt, gravată cu unul dintre acei broșcoi care molfaie un trabuc și poartă mitralieră, un motiv des întâlnit ca tatuaj pe piepturile și umerii pușcașilor marini sau, în cazul tatălui său, gravat pe bricheta lăsată moștenire unicei sale fiice.

– Îmi imaginez că nu ați fost prea încântată când ați aflat că am ales *John Paul Jones* drept nava mea amiral.

Hunt își aprinsese și ea trabucul și, întrucât nava înainta destul de rapid, fumul se risipea în spatele lor.

– Nu aș vrea să credeți că alegerea aceasta a fost gândită ca o muștrare, continuă Hunt, cu atât mai mult cu cât, cu excepția mea, sunteți singura femeie comandant. Nu aș vrea să interpretați alegerea de a-mi plasa steagul pe această navă ca pe o încercare de a vă dădăci.

Hunt își ridică fără să vrea privirea către catarg, la flamura de comandor.

– Pot vorbi liber?

– Haide, Jane, zău așa! Nu mai ești cadet în primul an. Iar asta nu e Bancroft Hall¹.

– Bine, doamnă, începu Morris. Nu am crezut niciodată asta. Nici nu mi-ar fi trecut prin cap. Aveți trei nave bune, cu trei echipe bune. Trebuia să vă alegeți un loc. De fapt, echipajul meu s-a arătat destul de bucuros când a aflat că „Regina Leoaică“ în carne și oase urma să ni se alăture la bord.

– Se putea și mai rău, glumi Hunt. Dacă aș fi fost bărbat, v-ați fi pricopsit cu „Regele Leu“...

Morris izbucni în râs.

– Iar dacă eu aș fi fost „Regele Leu“, dumneavoastră ați fi fost Zazu², adăugă Hunt pe un ton vesel.

Apoi zâmbi – acel zâmbet larg care îi făcuse pe subordonații săi să o îndrăgească. Ceea ce o îndemnă pe Morris să vorbească mai mult decât și-ar fi permis în mod normal:

– Dacă am fi fost bărbați, iar *Levin* și *Hoon* ar fi fost conduse de două femei, credeți că am mai fi avut această conversație?

Morris lăasă scurta tăcere ce se așternu să țină loc de răspuns.

¹ Clădire din campusul Academiei Navale a SUA, care adăpostește cel mai mare cămin studentesc din lume.

² Personaj din filmul de animație *The Lion King* (*Regele Leu*), un tucan cu cioc roșu.

– Aveți dreptate, spuse Hunt, trăgând încă un fum din trabucul cubanez în timp ce se rezema de balustrada punții, cu privirea ațintită către orizont, scrutând oceanul în continuare ireal de calm.

– Ce vă mai face piciorul? întrebă Morris.

Hunt își întinse mâna către coapsă.

– Mai bine de-atât nu cred că se poate, răspunse ea cu tristețe.

Evită să atingă fractura de la nivelul femurului, suferită cu zece ani în urmă, în timpul unui salt cu parașuta eșuat. O parașută defectă pusese capăt carierei sale în rândul trupelor SEAL. I se întâmplase tocmai ei, una dintre primele femei admise; avusese noroc că scăpase cu viață. Cu cealaltă mână pipăi scrisoarea primită de la comisia medicală, aflată într-un alt buzunar.

Își fumaseră deja trabucurile scurte până aproape de capăt, când Morris reperă ceva la tribord.

– Vedeți fumul acela? întrebă ea.

Cele două femei ofițer își aruncară trabucurile peste bord pentru a vedea mai bine. Era un vapor de mici dimensiuni care înainta încet, sau poate era în derivă. Morris dispăru sub punte și reveni cu două binocluri, câte unul pentru fiecare dintre ele.

Acum îl puteau vedea clar: un trauler de aproximativ douăzeci și trei de metri lungime, cu coca joasă în partea centrală pentru recuperarea plaselor de pescuit și înaltă la proră, special concepută pentru a tăia piepțiș valurile de furtună. Fumul se ridica de la pupă, printre plasele de pescuit și trolii, mai exact din puntea de comandă, amplasată în spatele năvoadelor și troliiilor. Nori uriași, denși și întunecați, din care se șteau flăcări portocalii. Era mare agitație pe puntea navei, unde aproximativ o duzină de membri ai echipajului se străduiau să stingă focul.

Echipajele celor trei nave ale flotilei erau bine antrenate și știau cum să procedeze în cazul în care ar fi întâlnit o navă aflată în dificultate. Întâi de toate, verificau dacă nu cumva